

opgaveområdet, og derfor skal Venstre anbefale loven til vedtagelse.

Per Kaalund (S):

Jeg synes, den foregående ordfører har givet en udmærket beskrivelse af lovforslaget og intentionerne bag det, og jeg kan sige, at den socialdemokratiske gruppe kan anbefale forslaget til vedtagelse.

Peter Skaarup (DF):

Jeg skal også sige på Dansk Folkepartis vegne, at vi er meget positivt indstillet over for det forslag, som er kommet her. Vi synes, det er helt afgørende, at når danske soldater bliver udsendt i tjeneste og de kommer til skade, også når det gælder det psykiske, og de så efterfølgende forvolder skade på andre mennesker eller på sig selv, så kan der falde en erstatning til familien. Det synes jeg er helt rimeligt, og derfor kan vi støtte forslaget fra regeringen.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kunne og burde måske også være lige så kort som de sidste to ordførere. Jeg vil alligevel godt bruge et par minutter, ikke fordi jeg ikke har nøjagtig samme holdning som dem og som ministeren, der lægger lovforslaget frem. Jeg og den konservative gruppe støtter det selvfølgelig hundrede procent. Men man siger jo indimellem, eller nogle siger, at man ikke skal lovgive på grund af enkelttilfælde. Og man kan jo sige, at denne her lovgivning er på baggrund af et enkelt tilfælde.

Det var en sag, der var oppe for et lille års tid siden, hvor en ung soldat, som havde været tjenstgørende i Eksjugoslavien, havde begået selvmord. Der var så rejst en sag, om han kunne få erstatning, og den blev afvist i Vestre Landsret. Jeg mener, at Vestre Landsrets dom var klingende klar og rigtig. Således som loven var, kunne der ikke gives erstatning.

Kl. 17.25

Jeg tror, der var mange, der dengang umiddelbart tænkte, om det kunne være rigtigt, at forældrene til en, der begår selvmord, får erstatning for det. Men det er det jo, hvis man tænker lidt mere over det. Jeg vil godt nævne, at denne unge soldat, som altså mistede livet, var en af de mange soldater, som for 7 år siden blev fanget i en meget voldsom beskydning to døgn i træk. Han var fra en panserværnsenhed, og de sad altså indespærret, granaterne haglede ned, der var

otte af hans kammerater, der blev hårdt såret, to døde.

Han fik en særlig æresbevisning for sin egen indsats under de kamphandlinger. Han fik en personelbedømmelse bagefter, der sagde, at han havde udvist selvkontrol ud over det normale. Det var altså på alle måder en soldat, som også Venstres ordfører var inde på, ligesom de fleste af de andre soldater, vi har udsendt, der gør et flot og et godt stykke arbejde.

Men han tog skade af det. Ikke de traditionelle skader, som vi kender, hvor man bliver ramt af en kugle eller noget andet det ene eller andet sted, men han tog psykisk skade, og 7 måneder efter, på baggrund af det, der var sket i de dage, ja, så tog han sit eget liv. Det er faktisk årsagen til lovforslaget.

Der må man jo erkende, at det havde vi ikke forudset. Jeg havde i hvert fald ikke, og det havde de andre heller ikke, da vi lavede loven i sin tid. Men havde den samme soldat i den samme kamphandling fået nogle alvorlige granatskader, og der sad en bunke granatsplinter inde i ham, der gjorde, at han 7 måneder efter var død på grund af granatsplinterne, så var erstatningen givet, for det var krudt og kugler. Men fordi det var noget, der havde påvirket psyken, havde vi altså ikke været forudseende nok.

Det er det, ministeren nu retter op på. Det kan godt ske, at det kun er en gang hvert 3. eller 5. år, vi må jo alle sammen håbe, at det er sjældent, men kommer det alligevel igen, synes jeg, det er en rigtig tankegang. Det er det også som baggrund for forslaget, og derfor kan vi selvfølgelig fuldt og helt støtte det.

Villy Søvnald (SF):

Det er jo klart, at nogle af dem, vi sender ud i international tjeneste, kommer ud for noget ekstremt voldsomt. Jeg husker også godt denne sag, da den var oppe for et lille års tid siden. Jeg tror også, at alle forsvarsordførere, der blev spurgt, sagde, at selvfølgelig skal vi sikre, at der gives erstatning på linje med, hvis det havde været en anden situation, der havde udløst, at man ikke længere eksisterede.

Derfor synes jeg, det er et flot eksempel på, hvordan enkeltsager alligevel nogle gange påvirker lovgivningen. Det synes jeg i virkeligheden også er ret fint, det er vel et udtryk for, at politikere lader sig inspirere.

Vi stemmer for lovforslaget her.